

Sygn. akt: I C 124/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSR del. Łucja Oleksy-Miszczyk
Protokolant:	Karolina Pikuła

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa C. K. (K.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda C. K. (K.) kwotę 55.000 (pięćdziesiąt pięć tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od kwoty 27.500 (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset) złotych od dnia 10 sierpnia 2011 roku i od kwoty 27.500 (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset) złotych od dnia 15 grudnia 2012 roku;
- w pozostałej części powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.939,51 (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści dziewięć i 51/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 1.899,29 (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt dziewięć i 29/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 124/13

UZASADNIENIE

Powód C. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 27.500 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 sierpnia 2011 roku oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał że w dniu 21 maja 2011 roku uległ wypadkowi komunikacyjnemu w następstwie którego doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, stłuczenia głowy oraz zwichnięcia tylnego stawu biodrowego. Powód wskazał, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał mu kwotę bezspornego zadośćuczynienia w wysokości 2500zł. W ocenie powoda kwota powyższa jest niewystarczająca i nie rekompensuje w pełni doznanego przez powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k.17akt) wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany wskazał, iż w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi zadośćuczynienie w łącznej wysokości 12.500 zł. Wskazał, iż pierwotnie ustalił uzasadnioną kwotę zadośćuczynienia na 25.000zł, jednak z uwagi na fakt, że powód nie złożył jeszcze oświadczenia na okoliczność, czy w trakcie wypadku miał zapięte pasy bezpieczeństwa, wypłacił powodowi 50% świadczenia. W ocenie pozwanego, wypłacone świadczenie, w świetle dotychczasowych ustaleń, jest adekwatne do stopnia krzywdy doznanej przez powoda.

W piśmie z dnia 14 listopada 2012 roku (k.51akt) powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 77.500zł. Odsetek od kwoty, o którą rozszerzył powództwo powód domaga się za okres od dnia 15 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie wskazał, iż przed wniesieniem pozwu otrzymał od pozwanej kwotę 12.500zł tytułem bezspornego zadośćuczynienia.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Jednocześnie pozwany zgłosił zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody w wysokości 50%. Powód zakwestionował tą wysokość przyczynienia się podając, iż stopień przyczynienia powoda do wypadku wynosi 20-25%.

Stan faktyczny sprawy przedstawiał się następująco:

W dniu 21 maja 2011r. w P. kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) A. W. nie zachował należytej ostrożności w kierowaniu pojazdem i nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych wskutek czego utracił panowanie nad pojazdem, który po zjechaniu z jezdni na prawe pobocze uderzył prawą stroną ściany przedniej w pień drzewa rosnącego na skarpie rowu z prawej strony drogi. Wskutek wypadku obrażeń ciała doznali powód i G. K., będący pasażerami przedmiotowego samochodu.

W czasie zdarzenia powód zajmował miejsce pasażera na tylnej kanapie po prawej stronie i nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

W sprawie przedmiotowego zdarzenia prowadzone było postępowanie karne. Wyrokiem z dnia z dnia 25 listopada 2011 roku warunkowo umorzono postępowanie przeciwko A. W..

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do Szpitala (...) w G., gdzie został przyjęty na oddział chirurgii urazowo-ortopedycznej z rozpoznaniem: wstrząśnienie mózgu, stłuczenie głowy okolicy potylicznej, zwichnięcie tylne stawu biodrowego prawego ze złamaniem tylnego fragmentu panewki stawu biodrowego. Wobec powoda zastosowano leczenie zachowawcze: wyciąg szkieletowy, rehabilitacja, farmakoterapia. W szpitalu powód przebywał do 7 lipca 2011 roku. Następnie powód był leczony ambulatoryjnie w Poradni (...) od 18 sierpnia 2011 roku do 17 października 2011 roku.

Powołany w sprawie biegły traumatolog lek.med. J. J. uznał u powoda uszczerbek na zdrowiu w związku z: zwichnięciem stawu biodrowego prawego ze złamaniem panewki i następstwami wtórnymi pod postacią martwicy głowy kości udowej wymagającymi sumarycznie leczenia operacyjnego-protezooplastyki stawu biodrowego prawego, stłuczeniem stawu kolanowego prawego z następstwami późnymi pod postacią choroby zwyrodnieniowej stawu kolanowego prawego wymagającej aktualnie leczenia zachowawczego-w przyszłości najpewniej protezooplastyki. Biegły podał, że w związku z następstwami zdarzenia stopień uszczerbku na zdrowiu powoda wynosi łącznie 45%. Biegły wskazał, iż ciernienia i ból w związku z następstwami wypadku u powoda mogły mieć nasilenie znaczne przez okres około jednego miesiąca, w kolejnych okresach miesięcznych malały do natężenia średniego i umiarkowanego, które utrzymuje się do chwili obecnej. Zdaniem biegłego rokowania na przyszłość powoda w związku z następstwami przedmiotowego wypadku uznać należy za negatywne w zakresie następstw ze strony stawu biodrowego i kolanowego. Aktualnie powód wymaga leczenia operacyjnego stawu biodrowego prawego, w okresie kilku do maksymalnie kilkunastu lat oczekiwać należy u powoda nasilenia manifestacji podmiotowych i przedmiotowych choroby zwyrodnieniowej stawu kolanowego prawego z ograniczeniem funkcji i wydolności

statyczno-dynamicznej w stopniu wymagającym rozważenia protezoplastyki. Wskazane zabiegi protezoplastyki mają charakter ratunkowy, służyć mają poprawie jakości życia powoda, a nie zmniejszeniu stopnia uszczerbku na zdrowiu. Odnosząc się do zarzut strony pozwanej biegły wskazał, iż aktualny stan kolana prawego powoda jest późną konsekwencją stłuczenia chrząstki stawowej kolana (choroba zwyrodnieniowa na podłożu stłuczenia chrząstki stawowej). W ocenie biegłego na dzień zakończenia leczenia tj. w październiku 2011 roku powód nie musiał wcale odczuwać jeszcze żadnych dolegliwości ze strony kolana. Zdaniem biegłego okoliczności i następstwa zdarzenia (tylne zwichnięcie biodra u pasażera tylnej kanapy samochodu) wskazują, że siła zwichająca biodro powoda musiała przenosić się wzdłuż długiej osi uda, a miejscem jej przyłożenia musiało być kolano prawe. /opinia biegłego traumatologa k.38-39akt, opinia uzupełniająca k.60akt/.

Biegły z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego mgr inż. R. C. (1) w i sporządzonej opinii podał, iż w początkowej fazie uderzenia samochodu w pień drzewa, zwrot i kierunek siły bezwładności był taki, iż powód siedzący z prawej strony tylnej kanapy w tej fazie kolizji (o ile nie był zapięty pasami) w rezultacie działania siły bezwładności przemieszczał się do przodu pojazdu, pod skosem w prawo (w kierunku przedniego prawego naroża pojazdu) i mógł uderzyć głową, tułowiem, kolanami w oparciu przedniego fotela pasażera, jak również prawą częścią ciała w wewnętrzne elementy prawego boku pojazdu. Zdaniem biegłego jest mało prawdopodobne, aby powód prawidłowo zapięty pasami i zajmujący prawidłową pozycję mógł uderzyć kolanem w przedni fotel pasażera. Biegły wskazał, iż przeprowadzona analiza ruchu samochodu i przemieszczeń powoda po uderzeniu w pień drzewa oraz analiza jego obrażeń ciała wskazują, że w czasie wypadku powód nie używał pasów bezpieczeństwa /opinia biegłego d/s. motoryzacji k.119-158/.

Powód podał, iż obecnie okresowo odczuwa dolegliwości bólowe kolana i biodra, porusza się przy pomocy kuli. Zdarza się, że nie może zasnąć z powodu odczuwanego bólu, wobec czego zmuszony jest zażywać środki przeciwbólowe. Bywa też, że budzi go ból podczas zmieniania pozycji w trakcie snu.

Przed wypadkiem powód był człowiekiem zdrowym i w pełni sprawnym. Posiadał działkę, którą uprawiał i często spędzał tam czas wolny. Po wypadku zmuszony był sprzedać działkę. Przed wypadkiem jeździł na ryby, pomagał żonie w pracach domowych, spędzał aktywnie czas wolny wraz z wnukiem. Opisane wyżej problemy zdrowotne są wyłącznie wynikiem wypadku.

Pozwany wypłacił powodowi kwotę 12.500zł przed wytoczeniem powództwa.

/ **dowód** : karta informacyjna leczenia k.5-6, wezwanie do zapłaty k.7, pismo (...) k.8, dokumenty znajdujące się w aktach szkody, opinia lekarska biegłego traumatologa J. J. k.38-39, opinia uzupełniająca biegłego traumatologa J. J. k. 57-60, akta Sądu Rejonowego w Gliwicach o sygn. IX K 1209/11, opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego R. C. (1) k. 119-157, przesłuchanie powoda - zapis z dysku w systemie audio-video k. 100 /

Wskazany powyżej stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane wyżej dowody. Strona pozwana ostatecznie nie kwestionowała ani zasady swojej odpowiedzialności ani dowodów przedstawionych w sprawie i twierdzeń z nich wynikających. Sąd uznał za wiarygodne wszystkie powołane wyżej dokumenty, jak i oświadczenia powoda w takim zakresie w jakim zgadzały się one z dołączonym do sprawy dokumentami. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim twierdził, iż w momencie zdarzenia był zapięty pasami bezpieczeństwa. Powyższe pozostaje w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z wnioskami wynikającymi z opinii biegłego sądowego R. C. (1), który po dokonaniu szczegółowej analizy ruchu samochodu, przemieszczeń powoda i obrażeń jego ciała wskazał, iż w czasie wypadku powód nie używał pasów bezpieczeństwa. Nadto zauważyć należy, iż powód podczas przesłuchania w postępowaniu karnym jednoznacznie wskazał, iż nie miał zapiętych pasów, co pozostaje w sprzeczności z jego obecnymi twierdzeniami.

W zakresie ustalenia okoliczności wypadku, przypisania winy za spowodowanie wypadku kierowcy samochodu ubezpieczonego u pozwanego oraz ustalenia, iż, powód przyczynił się do wypadku i rozmiaru szkody Sąd oparł się na dokumentacji zgromadzonej w aktach karnych IX K 1209/11 oraz opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu

techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego R. C. której wartości dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron, co skutkowało podzieleniem wniosków w niej zawartych.

Rozmiar krzywdy powoda związany z wypadkiem został oceniony w szczególności na podstawie dokumentacji medycznej, zeznań powoda oraz ostatecznie niezakwestionowanej przez żadną ze stron opinii sądowno – lekarskiej biegłego sądowego z zakresu traumatologii J. J. która została sporządzona w sposób kompletny i rzetelny i jako taka stanowiła także podstawę ustalania przez Sąd stanu faktycznego. Biegły w opinii uzupełniającej w sposób dostateczny i jasny odniósł się do zarzutu strony pozwanej. Wobec powyższego, Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w opinii, z uwzględnieniem wyjaśnień zawartych w opinii uzupełniającej.

Sąd zważył:

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Odpowiedzialność samoistnego posiadacza samochodu, w stosunku do osoby przewożonej tym samochodem z grzeczności opiera się na zasadzie winy (...) (por. wyrok SN z 17.10.1975r I CR 608/75).

Bezspornym w sprawie było, że doszło do wypadku, w którym powód jako pasażer samochodu doznał obrażeń ciała i że odpowiedzialność za powyższe ponosi pozwany. Pozwany nie kwestionował faktu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu. Sporny był stopień przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody i wpływ stopnia przyczynienia się na wysokość przyznanego świadczenia.

Pozwany zarzucił przyczynienie się powoda do powstania szkody w wysokości 50%. Strona powodowa podniosła, że przyczynienie się nie było większe niż 20-25%.

Zgodnie z art.362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Warunkiem zastosowania art., 362 k.c. jest istnienie związku przyczynowego pomiędzy powstaniem szkody a zachowaniem się poszkodowanego. O przyczynieniu się poszkodowanego do powstania szkody można zatem mówić tylko wtedy, gdy określone zachowanie się poszkodowanego pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 września 2003, IV CKN 481/01, Lex nr 602300).

W ocenie Sądu należało przyjąć, że powód przyczynił się do zwiększenia szkody w 25%. Wskazane przez stronę pozwaną przyczynienie w wysokości 50% uznano za zbyt duże, zważywszy, iż powód nie kierował pojazdem, nie był sprawcą wypadku, nie ponosi winy za spowodowanie wypadku - nie przyczynił się w żaden sposób do powstania samego zdarzenia. Nie zachodzi przypadek szczególnego nasilenia winy poszkodowanego, uzasadniający daleko idącą redukcję obowiązku naprawienia szkody. Zachowanie powoda, polegające na jeździe bez używania pasów bezpieczeństwa, wpłynęło jedynie na rozmiar szkody. Jednakże nawet gdyby powód miał zapięte pasy, nie uniknąłby samego wypadku i szkody, a jedynie obrażenia jakich doznał najprawdopodobniej byłyby mniejsze.

Stosownie do art. 445§1 k.c. w zw. z art.444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną - przyznana suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej przez poszkodowanego szkody niemajątkowej, powinna wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek zdarzenia wywołującego szkodę. W konsekwencji Sąd ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia, winien uwzględnić wszystkie okoliczności istotne dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, w szczególności takie jak: wiek poszkodowanego,

stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury (por. uzasadnienie wyroku SN z 12.07.2012, I CSK 74/12).

Rozważając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd miał na uwadze stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu jakiego doznał powód, ustalony przez biegłego sądowego na 45%. Jak wynika z opinii biegłego traumatologa ciernienia i ból w związku z następstwami wypadku, mogły mieć nasilenie znaczne przez okres jednego miesiąca, w kolejnych okresach miesięcznych malały do natężenia średniego i umiarkowanego, które utrzymywać się może do chwili obecnej. Zdaniem biegłego rokowania na przyszłość powoda w związku z następstwami przedmiotowego wypadku uznać należy za negatywne w zakresie następstw ze strony stawu biodrowego i kolanowego. Aktualnie powód wymaga leczenia operacyjnego stawu biodrowego prawego, w okresie kilku do maksymalnie kilkunastu lat oczekiwać należy u powoda nasilenia choroby zwyrodnieniowej stawu kolanowego prawego z ograniczeniem funkcji i wydolności statyczno-dynamicznej w stopniu wymagającym rozważenia protezoplastyki. Zabiegi protezoplastyki będą miały charakter ratunkowy, służyć mają poprawie jakości życia powoda, a nie zmniejszeniu stopnia uszczerbku na zdrowiu. Przed wypadkiem powód był człowiekiem zdrowym i w pełni sprawnym. Aktywnie spędzał czas wolny na działce lub na zabawach z wnukiem. Obecnie jest ograniczony ruchowo, porusza się przy pomocy kuli. Okresowo odczuwa dolegliwości bólowe kolana i biodra, Zdarza się, że nie może zasnąć z powodu odczuwanego bólu, wobec czego zmuszony jest zażywać środki przeciwbólowe.

Określając wysokość zadośćuczynienia i uwzględniając zasadę miarkowania Sąd uznał, że żądana przez powoda kwota zadośćuczynienia w łącznej (wraz z wypłaconą już kwotą) wysokości 90.000zł jest zasadna i adekwatna do doznanych przez niego cierpień. Uwzględniając stopień przyczynienia się w wysokości 25 % do powstania szkody, zadośćuczynienie stosownie zmniejszone do stopnia przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody powinno wynosić 67.500 zł. Jako, że pozwany wypłacił już powodowi kwotę 12.500 zł., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda pozostałą część należnego zadośćuczynienia w wysokości 55.000zł.

Orzeczeni o odsetkach oparto o art. 481 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe od pierwotnie żądanej kwoty 27.500zł od 10 sierpnia 2011r. tj. od daty oznaczonej w przesądowym wezwaniu do zapłaty skierowanym do pozwanego i w zakresie dalszej zgłoszonej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 27.500zł od dnia 15 grudnia 2012r. tj. od daty wskazanej w piśmie rozszerzającym żądanie pozwu (k.51).

O kosztach orzeczone na zasadzie art.100 kpc zasądzając od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 3.939,51zł. Jednocześnie na zasadzie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1899,29zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Na koszty sądowe złożyły się opłata od pozwu 1375 zł. (k.2), opłata od rozszerzonego powództwa 2.500 zł. (k. 53), oraz wydatki na opinie biegłych : 442,25 (k.40), 152 zł. (k. 61) i 1805,04 zł. (k.166). Wydatki do kwoty 500 zł. zostały pokryte z zaliczki uiszczonej przez powoda (k. 24). Dalsze koszty postępowania wynikają z zastępstwa procesowego stron i wynoszą w stosunku do każdej ze stron po 3617 zł. Zważywszy, że powód domagał się w toku procesu zasądzenia na jego rzecz kwoty 77.500 zł., z czego zasądzono 55.000 zł. Sad przyjął, że powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 70% i w takim stosunku koszty rozdzielił.

SSR (del) Łucja Oleksy-Miszczyk

ZARZĄDZENIE

- 1.odpis orzeczenia wyroku doręczyć pełnomocnikom stron;
2. kal. 21 dni lub z wpływem.

4 kwietnia 2014 r.